Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостовахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 126. | Нинѣ: гр. к. Висаріона 2 по Сош. | Завтра: рим. к. Марка 2 по Сош. | Субота 6 (18) червня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 0 м.; заходъ 8 г. 0 м. Баром. 761 терм. + 26·0° + 14·0°. | Рокъ II.

Пос. Телишевскій о валютѣ.

(Конець).

Въ дальшôмъ ходѣ своеѣ бесѣды заявивъ пос. Телишевскій, що уважае предложеня правительственнû лишь за першій крокъ до пореобразованя нашихъ вôдносинъ монетарныхъ и валютовыхъ а не за само заведене золотои валюты и длятого не годить ся на стилізацію арт. I.

Мы — казавъ бесѣдникъ — не установляемо на разѣ нѣякои валюты золотои, лишь впроваджуемо золотû монеты до нашои теперь истнуючои валюты та установляемо заразомъ ажь до пôднятя выплатъ готôвкою численe пôсля золота, а властиво перечислюванe пôсля золота — то жь се властиво, пôсля моеѣ гадки, задача тыхъ першихъ крокôвъ въ нашôй справѣ грошевôй.

Противно же артикулъ I-шій установляе вже золоту валюту яко таку, бо тамъ кажесь що истнуюча валюта зносить ся, а нова заводить ся. Я бы того не хотѣвъ. Се установленe треба полишити ажь на будучнôсть, именно до часу, коли будемо могли пôднясти выплаты готôвкою. Передъ тымъ часомъ установляти золоту монету, се просто нерозважно, бо мы бы тымъ усунули теперѣшну основу нашои валюты и завели вже нову, а се треба безусловно оминути.

Моя гадка, що мы повиннû поступати пôсля нѣмецкого взôрця. Законъ нѣмецкій зъ 4 грудня 1871 завѣвъ лишь золото въ истнуючу систему монетарну за монету державну, але ажь въ два а взглядно 3 роки пôзнѣйше установлено монету золоту, именно закономъ зъ 9 липня 1873 р.

Пôсля моеѣ гадки було бы вôдповѣднымъ такожь у насъ придержувати ся тои дороги, — найперше треба прокладати дорогу до переходу вôдъ паперового гроша до золотои валюты — бо инакше постановы XIII. и XIV. арт. не мають практичного значѣня. Зъ цѣлого проекту закона выходить ясно, що маемо на разѣ до роботы лишь зъ численемъ пôсля золота и зъ введенемъ золота, выплаты готôвкою мають задержатись ажь на пôзнѣйшій часъ. Зъ такимъ поглядомъ на справу я годжу ся.

Але помимо того мôй поглядъ такій, що реляція, т. е. вôдношенe мѣжъ теперѣшнымъ ґульденомъ паперовымъ, а будучимъ ґульденомъ золотымъ, мусить бути законно установлена вже при введеню золота до нашои валюты, бо безъ такои постановы цѣлый законъ мусѣвъ бы лишитись безъ найменшого практичного значѣня. Дръ Ґросъ есть того погляду, що постановы реляційнû повиннû войти въ житє ажь въ тôй хвили, коли зачнесь выплата готôвкою.

Сей поглядъ есть основно хибный и фальшивый. На доказъ наведу лишь то, що про се сказавъ въ 1878 р. дръ А. Сетлеръ, безперечно найлѣпшій знатокъ справъ монетарныхъ. Вôнъ каже въ своѣй розправѣ про новый нѣмецкій законъ монетарный ось якъ: „Предложенe, яке деякû роблять, щобы поминути всяку законну перемѣну истнуючихъ зобовязань довжныхъ, гласячихъ на срѣбло, а полишити конверсію добровôльнôй угодѣ або судейскому вымѣрови — було бы, зъ теоретичнои точки погляду, для законодавства поединчимъ а выгôднымъ средствомъ выходу, але въ практицѣ и для населеня жереломъ безконечного заколоту и непевности. Мабуть наставъ бы — каже вôнъ дальше — величезный заколотъ и непевнôсть, и то именно переважно для покривдженя слабшихъ економічнû партій“. — Се слова одного въ найлѣпшихъ знатокôвъ справы монетарнои и пôсля моеѣ гадки, вôнъ цѣлкомъ въ правѣ.

Теперь приступаю до высоты реляціѣ. Я нахожу еѣ вповнѣ оправданою. Коли не хочемо скривдити нѣ довжника нѣ вѣрителя, нѣ продуцента, нѣ консумента, то мусимо безусловно придержуватись пересѣчного результату. Тожь годжу ся на спосôбъ, якій выбрало правительство до установленя высоты реляціѣ. Вправдѣ пôднесено зъ одной стороны закидъ, що сю реляцію осягнено штучными махінаціями, але наведенû на оправданe сего газетнû статьѣ не могли мене пересвѣдчити.

Коли приходить ся до справы придбаня золота, то треба сейчасъ зôйти на нашъ біляисъ торговельный и платный. Въ тôмъ взглядѣ годжу ся вповнѣ зъ выводами дра Менґера. Наше економічне положенe не таке славне якъ то деякû пп. передбесѣдники хотѣли представити. Мы держава задовжена за границею, зъ нашихъ цѣнныхъ паперôвъ по надъ $^2/_3$ частей находить ся за границею, и тымъ то поясняю собѣ обставину, що мы номимо нашого активного біляису торговельного не могли выссати золота зъ державъ стоячихъ зъ нами въ торговельныхъ зносинахъ, бо що зарабляемо вывозомъ нашихъ товарôвъ, то зновъ выходить, бо мусимо платити за границю проценты вôдъ нашихъ довгôвъ. Отсе причина, задля чого не припливае до насъ чуже золото, якъ се пôсля резуль-

---

Старый рыбакъ.

Образокъ зъ Дальмаціѣ.

(Конець.)

Священикъ взявъ старця за руку и повѣвъ его темными оливными алеами до заможного свого приятеля, котрого дôмъ бѣлѣвъ середъ пышного винограду и цитриновыхъ деревъ.

Господарь Перо выйшовъ радъ на зустрѣчь прихожимъ. У него панованa ще стара, безкористна гостиннôсть, а сиротѣ Маркови, що сумувавъ уже вôдъ двохъ днѣвъ, коли на схôднôмъ березѣ Лякромы найдено тѣло Біяджія, ставало на серцю лекше середъ добрыхъ сердечныхъ приятелѣвъ, котрû не соромились бѣдного.

Марка угощено щедро. Середъ розмовы спытавъ Перо Марка, що задумуе робити на будуче. — Деякій грôшь я заощадивъ — сказавъ рыбакъ — и якъ довго буду мôгъ, буду працювати тай докоротаю якось свôй вѣкъ.

Господарь спытавъ его, чи не хотѣвъ бы вôнъ покинути свою хатину на березѣ и перенестись до него на спокôйне житє. Але вôнъ спершу про се и чути не хотѣвъ. — Тамъ проживъ я свôй молодый, щасливый вѣкъ — боронивъ ся вôнъ — тамъ привѣвъ я жѣнку, тамъ выховавъ я дѣти и тамъ замкнувъ я своѣй любôй товаришцѣ житя очи. Я прилягъ цѣлымъ серцемъ до тои хаты. — Такъ боронивъ ся вôнъ, але переконучû слова священика, що годѣ ему на старôсть безъ догляду жити, що вôнъ може и дальше ловити рыбы, змягчили его постанову и вôнъ згодивъ ся замешкати у Пера та обѣцявъ зайти завтра.

Теперъ стало ему жаль, що показавъ ся такъ гордымъ. — Простѣть менѣ, чесный пане, добрый сусѣде, — сказавъ вôнъ — що я такъ довго розважавъ надъ тымъ. Тая хата, котру я теперъ маю покинути, крые въ собѣ цѣлый скарбъ радôстныхъ и сумныхъ споминôвъ для мене. Я мушу вамъ дещо оповѣсти про свое давне житє.

Ще чотирнайцятьлѣтнымъ веселымъ хлопцемъ наиявъ ся я до одного купецкого корабля, що ѣхавъ до Индіѣ, бо менѣ тутъ було трохи за тѣсно. Я сподѣвавъ ся такъ, якъ иншû, вернути зъ вôдтамъ богатымъ, не мешкати потôмъ въ такôй убогôй хатинѣ, якъ мôй батько, та зарабляти ледви на житє. Зъ слѣзьми поблагословили мене родичѣ, а менѣ й байдуже, поѣхавъ.

Майже десять лѣтъ ѣздивъ я по далекихъ моряхъ и що я тамъ бачивъ, кôлько натерпѣвъ ся! Зложивши тôлько грошей, щобы менѣ на подорожь выстало, думавъ я вертати домôвъ. Тымчасомъ розбивъ ся корабель и я утѣкъ ледви зъ житємъ. Другимъ разомъ обôкравъ мене зовсѣмъ — добрый приятель, але ему се бôльше пошкодило, якъ помогло. А вкôнци занедужавъ я на жовту пропасницю. Лѣкарѣ всѣ дивувались, що я выздоровѣвъ, але моихъ заощадженыхъ грошей не стало и я зновъ ставъ жебракомъ.

Марко вôтхнувъ тяжко, а потôмъ гôрко говоривъ дальше: По тыхъ досвѣдахъ побачивъ я, що менѣ Богъ не судивъ такои долѣ, якъ другимъ и я бажавъ вернути якъ найскорше до родинной хатины. Якъ я хотѣвъ ити вже старому батькови пôдъ ладъ, якъ я хотѣвъ працювати гôрко на хлѣбъ, хочь бы за тôй денный заробокъ! Але довгій часъ не було нагоды до повороту и я носивъ якійсь часъ тягарѣ въ пристани Багія, туживъ за родиною та нарѣкавъ на лиху свою годину. Вкôнци явивъ ся оденъ корабель, що зъ товарами вôдходивъ до Италіѣ, и мене принято тамъ за моряка. Якъ я дякувавъ Богу за сю ласку! — По трехъ мѣсяцяхъ приѣхавъ я ту. Майже одинайцять лѣтъ не видѣвъ я свого родинного краю. Бѣжу я до своеѣ хаты, а она заперта. Старенькій чоловѣкъ ловить рыбу недалеко. Пытаю его, де мои подѣлись. Той здивованый вôдповѣдае: Чи то ты, Марку?

— Я — кажу, а самъ тремчу.

— Коли ты хочешь вôдвидѣти своихъ родичѣвъ — вôдзываесь тôй остро — то мусишь трохи дальше потрудити ся. Тамъ коло церкви св. Михайла похоронено ихъ; бо черезъ страту свого сына они на смерть зажурили ся.

Мовъ грôмъ ударила въ мене ся вѣстка.

тату торговельного білянсу повинно приплывати.

Вôдтакъ я тои гадки, що то численє пôсля золота повинно бути переведене безъ новыхъ тягарôвъ и мусить бути переведене, бо для мене удержанє рôвноваги буджетовои єсть найбôльшою заповѣдію, ще бôльшою анѣжь прихильнôсть для сеи справы монетарнои. Коли бы рôвновага буджетова мала потерпѣти въ наслѣдокъ введеня тои реформы — то заявляю напередъ, що я не мôгъ бы голосувати за предложенємъ пôдъ нѣякимъ условієм. Ажь до сеи поры мы не чули вôдъ правительства, въ якій спосôбъ оно загадало покрыти кошты намѣренои реформы валютовои. Лишь зъ ґазетныхъ справоздань знаємо, мовь бы Є. Е. Міністеръ скарбу мавъ заявити, що придбанє потрѣбнйх фонды введенємъ якихсь новыхъ посередныхъ податкôвъ або пôдвысшенємъ истнуючихъ податкôвъ доходовыхъ. Коли бы се дѣйстно мало наступити, то мушу выразно заявити, що я не мôгъ бы нѣколи згодити ся и не згодивъ бы ся на той намѣръ. Нашй посередні податки досягли найбôльшои высоты — и що тутъ вже пôдвысшати? — а вкôнци пôдвысшенє посередныхъ податкôвъ мусѣло бы найприкрѣйше вразити найбѣднѣйше населенє, а се було бы безперечно нещастємъ для намѣренои реформы податковои. Рôвножь нема и бесѣды про пôдвысшенє без посередныхъ податкôвъ, а въ тôмъ взглядѣ покликую ся на заявленє Є. Е. Міністра скарбу при буджетовôй дебатѣ въ 1891 р., именно що мы зъ нашими податками доходовыми дôйшли до найскрайнѣйшои границѣ нашои можности плаченя.

Длятого треба поглядати за иншими жерелами покрытя коштôвъ реформы валютовои. Я заявляю, що коли бы нове обтяженє найбѣднѣйшого населеня мало допомочи до введеня реформы валютовои — то я буду голосувати противъ предложеня. Коли мы не въ силѣ выбрати такои дороги, якою Мадяры идуть, то радше не вдаваймо ся въ той интересъ.

А теперь на закôнченє про наше вôдношенє до Угорщины. При нашôмъ предложеню говорить ся всюды про згоду. Сеи згоды, сего спôльного поступованя обохъ правительствъ я вже теперь не виджу. Нашъ міністеръ скарбу заявляє намъ, що выплаты готôвкою годѣ сейчасъ пôдняти — и се я понимаю та годжусь зъ тымъ — а въ Угорщинѣ заявляє тамошный міністеръ скарбу щось цѣлкомъ иншого, щось таке, що не годить ся нѣ дрôбки зъ заявленями нашого міністра скарбу.

По чиѣй сторонѣ правда? Котре заявленє правдиве? Де запорука, що мы не найдемось на будуче въ такôмъ положеню якъ нинѣ, и що не можна бы нас приневолити до пôднятя выплатъ готôвкою? Такои запоруки не бачу. Противно я побоюю ся, що Мадяры, коли вже буде усталена реляція, о що имъ головно розходить ся, коли будуть мати сконвертовані довги, коли вкôнци позбудуть ся австро-угорскои валюты и будуть мати заведену чисто угорску валюту коронну, що они дуже легко забудуть на выплату готôвкою. Се не перешкодило бы имъ, бо ихъ не буде нѣчого коштувати цѣла справа, але для насъ затягнувшихъ довги на придбанє золота, була бы бѣда, якои ще не було. Длятого мусимо застеречись противъ того и домагатись запоруки — а на се не выстане нѣяке заявленє міністерске, лишь треба постаратись о законну поруку. — Се мôй поглядъ, якій я мусѣвъ выложити, та на тôмъ кôнчу.

Переглядъ політичный.

Буковиньскій президентъ краю бар. Кравсъ выѣхавъ за шестинедѣльнымъ урльопомъ до Вѣдня; его заступає радникъ двору Кохановскій.

Именованє кôлькохъ урядникôвъ Словенцѣвъ выкликало середъ Нѣмцѣвъ изъ т. зв. сполученои лѣвицѣ велике заворушенє. Они думають, що въ політицѣ ґр. Таффого настала якась змѣна некористна для Нѣмцѣвъ. Проводирѣ сполученои лѣвицѣ постановили для того заразъ, скоро лишь ґр. Таффе подужає звернути ся противъ него за его прихильнôсть для Словенцѣвъ и хотять домагати ся ґарантій на будучнôсть. Кажуть, що лѣвиця выступить зъ жаданємъ, щобы на будучнôсть въ провінціяхъ зъ мѣшанымъ языкомъ краєвымъ именованя вôдбували ся лишь за згодою міністра Кінбурґа. Лишь за таку цѣну готовй Нѣмцѣ голосувати за предложенями валютовыми.

„Новое Время“ запевняє, що гостина великого князя Константина въ Нансі була зовсѣмъ несподѣвана и зовсѣмъ неприготовлена правительствомъ россійскимъ, якъ пишуть декотрі нѣмецкі часописи. Длятого всѣ маніфестаціи въ Нансі въ користь Россіѣ не були зъ горы обдуманй, а зовсѣмъ природнй и не мали зъ гостиною въ Кіль нѣчого спôльного.

Въ доповненю поданои нами недавно вѣсти, що царь має приѣхати сего лѣта до Лондону, въ гостѣ до королевои Вікторіѣ, подаємо вѣстку зъ Daily News, пôсля котрои царь має приѣхати до Англіѣ на вѣнчанє кн. Фердинанда, румуньского наслѣдника престола, зъ княгинею Маріею Единбурґскою. Царь мавъ сказати въ родиннôмъ крузѣ въ Копенгазѣ, що поѣде до Лондону, скоро лишь обставины ему на то позволять. Однакожь зъ другои стороны ся вѣстка выдаєсь неправдоподôбною, бо вѣнчанє кн. Фердинанда має вôдбути ся не въ Лондонѣ, а въ Букарештѣ, и тамъ має приѣхати цѣсарева Фридрихова и кн. Уельскій.

„Аґенція Стефанього“ доносить зъ Адену, що козакъ Машовъ прибувъ зô своєю женою до Ґібути (францускои стаціѣ на Червонôмъ мори) и хвалить ся, що везе зъ собою письма абесиньского короля Менеліка до всѣхъ монархôвъ европейскихъ. Та сама аґенція доносить такожь, що въ Аденѣ сподѣвають ся приѣзду италіяньского подорожника Фраверзого зъ дружными листами Менеліка до италіяньского правительства и до римского товариства ґеоґрафічного.

Новинки.

Львôвъ дня 17 червня.

— **Перші загальні Зборы асекураційного товариства „Днѣстеръ“** въ цѣли уконституованя ся товариства вôдбудуть ся дня 29 червня с. р. у великôй сали „Народного Дому“ у Львовѣ, въ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: 1) Точно о 8 годинѣ рано розпôчне ся богослуженє въ мѣскôй церквѣ Успенія Пресв. Богородицѣ. — 2) О год. 10 рано вôдкрыє предсѣдатель Комітету основателѣвъ Зборы у великôй сали „Народного Дому.“ — 3) Выбôръ почетного Президента (§. 78 статута). — 4) Выбôръ Рады надзыраючои (§. 92 статута). 5) Выбôръ заступникôвъ членôвъ Рады надзыраючои (§. 92 статута). — 6) Выбôръ комісіѣ ревізійнои (§. 107 статута). — 7) Означенє числа членôвъ Рады надзыраючои, котрыхъ має выбрати ся на найблившихъ загальныхъ Зборахъ. — 8) Внесеня членôвъ. — Яко леґітимація до участи въ Зборахъ служить тымчасовый квітъ на зложеный удѣлъ, котрый треба оказати при вступѣ на салю Зборôвъ. — Комітетъ основателѣвъ товариства взаимныхъ обезпечень „Днѣстеръ“: Теофиль Бережницкій, дръ Дамянъ Савчакъ, Алексѣй Тороньскій, дръ Стефанъ Федакъ, Василь Нагôрный.

То я вже не побачу нѣколи дорогого батька, любои матери! И я виненъ ихъ смерти? Якъ менѣ тяжко було! Зъ сумомъ въ серци пôшовъ я на кладовище. У церквѣ св. Михайла стало менѣ трохи лекше. Помолившись на могилѣ родичѣвъ, пôшовъ я до священика, що бувъ давно ще передъ вами, и оповѣвъ ему свое горе та свою муку. А вôнъ повчивъ мене лагôдно и на добру дорогу навѣвъ. И дôставъ я по родичахъ спадщину: хату, кôлька сѣтей, човенъ — отъ и все — а ще й долю убогихъ.

— Кôлько то ты, нещасный чоловѣче, натерпѣвъ ся! — замѣтивъ священикъ зъ жалемъ.

— Ой богато, богато! — вôдповѣвъ поважно Марко. — А таки бувъ часъ, коли менѣ до щастя не треба було нѣчого. Бувъ то часъ, якъ жила моя Марґарита. Досыть коротко жили мы разомъ, ледви двайцять лѣтъ, — але й за се я буду дякувати Богу до кôнця житя. По смерти жѣнки почали мене знова навѣщати нещастя. Мôй найстаршій сынъ померъ далеко на американьскôй земли, другого передъ двайцять лѣтами на водахъ Ліссы забила куля, а третого и послѣдного похоронили мы нинѣ. Такъ теперь я по такôмъ труднôмъ житю оставъ самъ оденъ, якъ тогды, коли я йшовъ на могилу своихъ родичѣвъ.

Такъ оповѣдавъ старець, а господарь и священикъ слухали пильно. Вôдтакъ потѣшали его и хвалили за богомôльне житє. Бо кôлько то людей сходить на злу дорогу пôдъ вагою такои тяжкои долѣ. Якъ мало зносить лихо безъ ропоту.

* * *

Настала нôчь. Марко пошовъ послѣдный разъ до своеѣ старои хаты. Сумно хлюпотали филѣ при березѣ, якъ бы хотѣли перепросити старого за лихо, яке ему заподѣяли. Передъ хатою колихавъ ся човенъ, мовь бы хотѣвъ єго — якъ то неразъ бувало — запросити до нôчнои ѣзды по мори.... И коли Марко побачивъ спокôйну нôчь, коли замѣтивъ лискучі зорѣ, що виднѣли въ глубинахъ водъ, коли почувъ лагôдный шумъ филь, — не мôгъ опертись покусѣ, вложивъ сѣти въ човенъ, вôдчепивъ линву вôдъ берега, вступивъ въ човенъ, хопивъ керму и выплывъ на заливъ. — Може се й послѣдный разъ выѣзджаю я такъ въ ночи рыбу ловити, — думавъ старый — бо коли вже замешкаю у Пера, то не такъ легко буде можна выдôстатись вôдъ него вечеромъ на море.

И не замѣтивъ вôнъ, якъ вже выплывъ зъ заливу на море. Завернувъ на захôдъ, такъ якъ въ молодыхъ лѣтахъ, коли ще зъ цѣлою молодечою силою выбиравъ ся на ловлю.... Але прожитй послѣдні днѣ дуже втомили Марка. Мовь тиха музика шумѣли филѣ, сонлива втома напала его, керма выпала зъ єго слабыхъ рукъ, и мрѣючи о щасливыхъ дняхъ молодости, вôнъ крѣпко заснувъ....

Човенъ, гнаный легкимъ вѣтромъ, плывъ на отверте море....

Коли сторожь морскои лѣхтарнѣ, що стоить надъ самымъ моремъ на скалѣ, на другій день рано зачавъ обходити берегъ, побачивъ недалеко межи скалами перевернѣный човенъ. Зблизившись до него своимъ човномъ, побачивъ недалеко на березѣ — тѣло Марка.

Очевидно нôчный вѣтеръ загнавъ човенъ межи скалы. А Марко спавъ, втративъ рôвновагу и впавъ въ воду. Теперь филѣ морскі то пôдносили то опускали его мертве тѣло, неначе колысали его до сну. Голова спочивала межи двома круглыми каменями, а на лици сіявъ тихій спокôй. Теперь уже для него скôнчилась всяка журба. Не буде вже самôтный ждати на смерть, не буде тужити за покôйниками, що передъ нимъ пôшли въ могилу. Шумні филѣ, що єму послѣдными днями тôлько горя завдали, — колысали теперь єго до сну, а въ снѣ бачивъ вôнъ свою щасливу пору житя, и они вкôнци заколысали его до вѣчного сну, спокою....

Знова вôдозвавъ ся звôнъ церкви св. Михайла. По небѣ неслись легенькі хмарки, гнанй полудневымъ вѣтромъ. Ажь до нихъ сягавъ нинѣ голосный звукъ звона, що звонивъ Маркови на похоронѣ.

— **Є. ц. к. Высок. Архикнязь Леопольдъ-Фердинандъ**, що служить въ маринарцѣ войсковôй, яко корабельный хорунжій, выратувавъ житє одному морякови. Було се пôдчасъ вправъ маринарскихъ на морю Адрійскôмъ въ Дальмаціи. Оденъ морякъ вертавъ въ сушѣ пяный на корабель. Вийшовъ на помôстъ корабля, заточивъ ся и впавъ въ море. Недалеко находивъ ся архикнязь въ малôмъ човнѣ. Вôнъ сейчасъ пôдплывъ до потапаючого моряка и въ нараженємъ власного житя вытягъ єго на свôй хиткій човенъ. Ажь вôдтакъ приплыло бôльше судно, котре забрало моряка на корабель.

— **Нова церковь** будує ся въ Попôвцяхъ, повѣта бродского, заходами о. Єфиновича. Кошты тои будовы обчисленû на 11.000 зр. до чого о. Єфиновичь подарувавъ зъ своихъ фондôвъ 2000 зр. Роботы зачали ся вже 1 червня. Будовы пôднявъ ся п. Пакушевскій.

— **Огонь.** Дня 14 червня 1892 около 2 год. по полудни погорѣло въ Поздячи въ Перемыскôмъ 14 господарѣвъ. 49 будынкôвъ мешкальныхъ и господарскихъ и значна часть движимостей стались жертвою пожару. Загальна шкода, обчислена высланымъ до огню урядникомъ, выносить 16.250 зр. Всѣ погорѣльцѣ крôмъ одного були убезпеченû.

— **Грады и бурѣ.** Дня 5 червня навѣстило градобитє громаду Селиска, а дня 9 червня громады Грушатичѣ, Пôдмостє, Зротовицѣ, Гдешицѣ и Мѣзинець въ Перемыскôмъ. Ліквідацію шкôдъ заряджено. — Зъ Черновець доносять, що въ околици Сучавы упавъ великій градъ, поробивши значну шкоду въ засѣвахъ. — Сеи ночи около 11 год. лютила ся надъ Львовомъ сильна буря зъ громами, а вôдтакъ настала така злива, що долѣшнû улицѣ мѣста зовсѣмъ позамулювало пѣскомъ и глиною, нанесеною зъ доохрестныхъ горбôвъ; улицѣ тû треба було ажь очищувати зъ намулу. Злива тревала майже безъ перервы ажь до 8 год. рано.

— **Плывакъ воздушный.** Вчера мавъ Львôвъ нагоду бачити першій разъ у себе смѣлого плывака воздушного Италіянця Джакома (Якова) Меріґі, котрый не то що має вôдвагу пускати ся бальономъ высоко у воздухъ, але ще й показує тамъ на завѣшенôмъ пôдъ бальономъ трапезѣ всѣлякû штуки ґімнастичнû. Вчера по полудни, при дуже краснôй погодѣ, вôдбула ся перша продукція Меріґіого, а въ недѣлю має ся ще разъ повторити. Якъ на перше представленє зôбралось було мало цѣкавои публики коло самого бальона надъ ставомъ Кисельки, бо рôвночасно вôдбували ся въ рôжныхъ сторонахъ мѣста всѣлякû фестины; але за то окружаючû ставокъ Кисельки горбы и Высокій Замокъ були повнû цѣкавыхъ. Бальонъ Меріґіого єсть звычайный монґольфієръ, зробленый зъ тафту (шовковои матеріѣ сѣрои краски) и має по серединѣ впоперекъ може 12 метрôвъ а вздовжь до 30 метрôвъ. Въ рондѣ надъ ставомъ, зъ вôдки мавъ пôдымати ся въ гору бальонъ, була вымурована пѣчь, на котру натягнули бальонъ а вôдтакъ пôдтягнули єго горѣшный конець шнурами въ гору такъ, що зависъ бувъ просто надъ печею. Опôсля приступило кôльканацять людей и розтягнули єго доокола, а тогды помôчники Меріґіого почали палити въ печи, котра въ горѣ мала отвôръ, солому, а бальонъ наповняючись дымомъ и огрѣтымъ воздухомъ почавъ чимъ разъ бôльше надувати ся ажь на конець заповнивъ собою майже цѣле рондо и перъ вже зъ такою силою въ гору, що держачû єго люде ледви вже могли єго удержати, хочь вôнъ при сподѣ бувъ ще й привязаный до кôлькохъ паликôвъ вбитыхъ въ землю. Колижь бальонъ бувъ вже достаточно надутый, сѣвъ Меріґі на трапезъ, а радше переступивъ лишь одною ногою черезъ привязаный до бальона довгими шнурами дручокъ, що лежавъ на земли, и давъ знакъ людемъ, щобы пустили бальонъ. Въ однôй хвили ставъ бальонъ пôднимати ся легко але дуже скоро въ гору, а плывакъ воздушный зловившись за шнуры вôдъ трапеза и сѣвши добре на него, попращавъ ся зъ гостями и при звукахъ музики, почавъ высоко у воздусѣ показувати свои штуки повысаючи н. пр. ногами на трапезѣ а головою въ долину. За кôлька хвиль пôднявъ ся бальонъ два або три разы такъ высоко, якъ гора замкова и ледви що ще було єго видко. Горѣшный вѣтеръ ставъ єго гнати на полудне понадъ мѣсто, а именно въ ту сторону якъ костелъ св. Войтѣха, стрѣльниця, ул. Лычакôвска и Некарска та Сакраментокъ. Надъ сими послѣдными улицями ставъ бальонъ вже спускати ся въ долину и наконецъ спустивъ ся въ городѣ монастиря СС. Сакраментокъ.

— **Дивна пригода** лучилась послѣдными днями въ однôй львôвскій огородовôй реставраціи. При однôмъ столѣ сидѣвъ собѣ самъ оденъ якійсь задуманый панокъ и вдивлювавъ ся въ панночку, що сидѣла при сусѣднôмъ столѣ. Товариство, въ котрôмъ тая панна находила ся, пило пиво. Самотный панъ кличе кельнера и каже єму: „Достанешь 20 зр., коли позволишь менѣ налити до склянки тои панны кôлька капель любчику“. Кельнеръ приставъ на то, и справдѣ панокъ наливъ кôлька капель якогось плыну до склянки. Кельнеръ взявъ обѣцянû грошѣ, однакъ приступивши до стола, де панна сидѣла, вылививъ въ єѣ очахъ пиво зô склянки. Запытаный, чому то зробивъ, розповѣвъ, якъ и що стало ся. Настало замѣшанє.... Панокъ десь щезъ, а поліція слѣдить теперь за нимъ.

— **Самоубійство.** Зъ Тріесту пишуть: Братъ и сестра Емиль и Ида Ернсты, вôнъ 18-лѣтный, а она 21-лѣтня, кинулись тому кôлька днѣвъ зъ зелѣзничого мосту, высокого на 30 метрôвъ, на гостинець. Емиль померъ за годину, а дѣвчина зломила руку и ногу, але може ще жити. Причиною до того мало бути се, що не хотѣли бути тягаремъ для старшого брата.

— **Морозъ въ червни.** Россійскû часописи доносять, що въ володимирской ґуберніи бувъ въ ночи зъ 8 червня такъ сильный морозъ, що на саджавкахъ и калужахъ повстала груба верства леду. Всѣ овочевû дерева черезъ те знищенû зовсѣмъ, а и збôже въ поли потерпѣло дуже. Теперь оно зварене и чорне.

— **Шѣстдесять дѣвчатъ** увôльнила турецка поліція въ Константинополи на жаданє австрійской амбасады зъ рôжныхъ домôвъ розпусты и вôддала ихъ амбасадѣ, котра на коштъ державы вôдослала ихъ до вôтчины. Дѣвчата тû походять переважно зъ Галичины и кôлькадесять зъ нихъ привезено вже до Львова, де въ судѣ тутешнôмъ мають свѣдчити въ слѣдствѣ карнôмъ противъ жидôвской шайки, котра вôдъ кôлькохъ лѣтъ вела дуже живу торговлю дѣвчатами. Сѣмнацять такихъ торговцѣвъ, на чолѣ котрыхъ стоявъ Ивакъ Шеферштайнъ, сидить уже въ вязници львôвского суду карного и стане въ осени передъ трибуналомъ суду присяжныхъ. Дѣвчата, що приѣхали до Львова, оповѣдають, що якъ лишь достались до турецкихъ домôвъ розпусты, то вже бôльше свѣта Божого не бачили; не вôльно имъ було выйти и до города на проходъ. Тû 60 дѣвчатъ, то лише мала частина, що вернула зъ неволѣ, а дуже богато христіянокъ въ Константинополи годѣ и вôднайти. Бо якъ котра була гарна, то продавали єѣ до гарему, а тамъ єѣ такъ стережуть, що звѣстки про себе не може дати.

— **Старинне кладовище.** Коло Витебска, заразъ за передмѣстємъ Люцина, стоить незамешкана гора. Зъ одного кôнця єѣ люде выбирали глину и натрафили на кôстяки людскû, похованû тутъ дуже давно. Археольоґъ Романовъ зачавъ розкопувати гору и повыкопувавъ крôмъ кôстякôвъ дуже богато рѣчей, котрû поясняють намъ въ части тодѣшнû вôдносины мешканцѣвъ тои частины Литвы. Выкопы тû суть зъ часôвъ бронзу и зелѣза, коли то предметôвъ зъ кости, зъ каменя, або срѣбла не уживано зовсѣмъ. Оружіє було зъ зелѣза, а всякû прикрасы зъ бронзу. Гора тая служила за кладовище для кôлькохъ поколѣнь, а були то люде высокого росту зъ волосємъ темно-рудымъ, очевидно богатû и хоробрû. Въ могилахъ тыхъ не видко ще слѣдôвъ христіяньства. Люде не вмѣли ще тогды споювати (лютовати) металю. Зъ того судять, що предметы выкопанû на тôмъ кладовищи, сягають кôнця першого тысячлѣтя нашои еры. Меншû кости вже спорохнавѣли, а грубшû ще дуже добре захованû. На декотрыхъ чашкахъ находили ще и волосє. Мужчины и дѣти, якъ видко зъ найденыхъ кôстякôвъ, носили на кождôмъ пальци бронзовû перстенѣ, а жѣнки грубû але гарнû бразлєты. Жѣнки носили на чолѣ гей бы діядемъ зъ рôжными прикрасами. У одного мужчины найдено на чолѣ наче фартушокъ зъ тороками, на котрыхъ висѣли бронзовû перстенѣ. Се мабуть борцѣ обезпечали такъ своє лице вôдъ ударôвъ. Мужчины и жѣнки носили нашийники зъ грубого дроту або й бронзовый обручь, на котрыхъ часомъ висѣли дзвôночки, або й иншû прикрасы. На шияхъ находжено такожь спряжки, якихъ ще и теперь на Литвѣ уживають. На грудяхъ найдено грубû, вовнянû тканины зъ бляшками на верху. Се були панцирѣ давнû. На декотрыхъ кôстякахъ найдено шкôрянû ременѣ зъ бронзовыми спряжками. Ременѣ прикрашенû колечками. Оденъ ремѣнь найдено дуже довгій; видко, що чоловѣкъ той не належавъ до тонкихъ. Найдено такожь слѣды шапокъ, сорочокъ и ин. Домовинъ ще тогды уживано мало. Декотрыхъ небôщикôвъ палено; ихъ попѣлъ лежить на дощинкахъ. Кôстяки лежали зверненû въ котру будь сторону свѣта, лише на полудне не лежавъ жаденъ. Руки покôйникôвъ лежали або вдовжь тѣла, або одна пôдъ бородою, а друга на черевѣ, и т. п. Головы зверненû звычайно въ бôкъ. Найдено такожь копія, топоры, ножѣ, одно розгонне коло вôдъ прясницѣ, чи коловорота. Взагалѣ вже зъ тыхъ выкопôвъ можемо хочь трохи мати понятє, якъ жили та носились люде на Литвѣ тому въ 1000 лѣтъ.

— **Анґлійскій корабель паровый**, що вôзъ въ Філядельфіѣ 2500 бочокъ нафты, вылетѣвъ тыми днями въ воздухъ пôдъ Блей, въ пристани, а то въ неосторожности морякôвъ. Дванайцять людей впало въ море и потонилось, а крôмъ того въ пристани згорѣли въ страшнôмъ огни чотири особы.

Всячина.

— **Грады въ Галичинѣ въ р. 1891.** Дръ Данило Вербицкій, адъюнктъ астрономічнои обсерваторіѣ въ Краковѣ, выдавъ недавно цѣкаву працю статистичну, въ котрôй давъ можливо докладный образъ шкôдъ зъ причины граду въ минувшôмъ роцѣ. И такъ въ роцѣ 1891 було въ нашôмъ краю 1465 припадкôвъ градовыхъ и то въ 1129 громадахъ, а 67 повѣтахъ. Зъ помежи 75 повѣтôвъ краю лише въ 8 не було граду, а то въ Дубровѣ, Кольбушовôй, Краковѣ, Лимановѣ, Новôмъ Торзѣ, Тарноберезѣ и Тарновѣ въ захôднôй части краю, а въ Бѣрчи у всхôднôй части краю. Зъ 1129 громадъ, навѣщеныхъ градомъ падавъ градъ въ декотрыхъ по кôлька разôвъ, а именно въ громадѣ Выгнанка въ чортковскôмъ повѣтѣ сѣмъ разôвъ, въ Курянахъ въ бережаньскôмъ повѣтѣ шѣсть разôвъ, въ 4 громадахъ по пять разôвъ, въ 17 по 4 разы, въ 48 громадахъ по 3 разы, въ 160 по два разы, а въ 900 по одному разу. Такихъ повѣтôвъ, въ котрыхъ число громадъ, навѣщеныхъ бодай разъ градомъ, сягає понадъ 20, було въ захôднôй Галичинѣ 6, у схôднôй 21, а именно було 195 громадъ въ 60 повѣтахъ захôднои Галичины, а 707 громадъ въ 21 повѣтахъ всхôднои Галичины.

Отже бачимо — каже дръ Вербицкій — якъ велика єсть рôжниця межи всхôдною а захôдною половиною Галичины. Гôрше ще выпаде той образъ, коли возьмемо на увагу всѣ торôчнû случаѣ градовû, котрыхъ було въ загалѣ 1465. Зъ того числа припадає на 21 всхôдныхъ повѣтôвъ (найбôльше навѣщеныхъ градомъ) 947, т. є. 82·6 проц., а на шѣсть найбôльше навѣщеныхъ захôдныхъ повѣтôвъ 188, т. є. 174 проц. Найчастѣйше були градобитя въ повѣтахъ Чортковъ, Камѣнка, Тернополь, Збаражь и Золочѣвъ, въ котрыхъ торôкъ було бôльше, якъ по 50 градобить. Разомъ було тамъ 381 случаѣвъ граду, то єсть пересѣчно по 76 въ кождôмъ зъ тыхъ повѣтôвъ, а на 15 разôвъ бôльше число прочихъ повѣтôвъ цѣлого краю, т. є. 70 припадає 1084 градобить, отже по 15·5 на кождый зъ нихъ. Зъ того видко, що схôдна Галичина выставлена частѣйше на градобитя и такъ оно вже зъ давна було у насъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Карльсбадъ 17 червня. Єѣ Величество Цѣсарева австрійска приѣхала тутъ вчера о 7 год. 20 мінутъ.

Бѣлградъ 17 червня. Реґентъ Протичь померъ нагло вчера въ купелевôмъ мѣсци Брестовацка Баня на ударъ серця. Похоронъ вôдбуде ся на коштъ державы.

Берлинъ 17 червня. Звѣстного антісеміта ректора Альвардта, автора брошуры „Жидôвскû карабіны“ арештованого за всѣлякû нечистû справы выпущено на волю за зложенємъ кавціѣ въ сумѣ 10.000 марокъ.

Парижь 17 червня. Анархістъ Біонъ, що зрадивъ своихъ товаришѣвъ и єго жѣнка щезли десь безъ слѣду. Процесъ Равашоля розпôчнесь въ слѣдуючій понедѣлокъ. — Антісемітови Дрімонтови зробили вчера єго товаришѣ голосну овацію пôдносячи оклики: „Най жиє Дрімонтъ! Прочь зъ жидами!“

Копенгаґа 17 червня. Вчера въ полудне приѣхавъ тутъ шведскій король и поѣхавъ дальше до замку Бернсторфъ, де єго повитавъ король и князѣ даньскû. Вечеромъ вôдѣхавъ король до Штокгольму.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблены на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає єму краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонює веснѣвки, родимŷ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВŶ ШКОЛЫ

починає ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

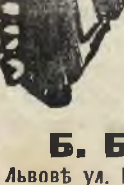
Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожь по цукорняхъ.

Штучнŷ 73

зубы и щоки

пôсля найновѣйшого системы американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ такожь всякŷ направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты споруджає ателіє дентистично технічне

Б. БЕРІ ЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.
домъ Всп. п. Штроменґера.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новŷ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.